

Ayten Coşkunoglu Bear

- Ayten Hocam, ODTÜ'nün kuruluş yıllarından bugüne dek bu üniversiteye ve fakültemize hizmet etmiş, uzun yıllar mesleğinize gönül ve emek vermiş bir akademisyensiniz. Sizin bu süreçte yaşadıklarınız, deneyimleriniz bizler için çok önemli ve değerli... Bu nedenle sizinle bir röportaj yapmak istiyoruz. Bize akademik özgeçmişinizden biraz bahsedebilir misiniz?

Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesinin İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümünde iki yıl asistanlık yaptıktan sonra Fulbright bursu alarak 1958 yılında Amerika'ya gittim ve Bryn Mawr College'dan master derecesi aldım. Tezim İngiliz Romantik şairi John Keats üzerineydi. Türkiye'ye döndüğüm zaman gazete ilânlarında ODTÜ'nün öğretim görevlisi ihtiyacı olduğunu gördüm ve 1 Eylül 1961'de müracaat ettim. O sırada ODTÜ'de Hazırlık Birimi kurulmaktaydı. İdari görevde Mr. Diamond diye bir İngiliz öğretim görevlisi vardı. Daha sonra Kıbrıslı bir öğretim görevlisi, Faruk İrfaner geldi ve 1961'de biz üç kişi olarak TBMM'nin arkasında gri bir binada ilk görevimize başladık. Yirmişer kişilik barakalarda derslerimizi yapardık. 8.40'ta derse başlayıp 15.40'a kadar devam ederdik. Sonra Beşeri İlimler Bölümüne geçerek bütün fakültelerin birinci sınıf öğrencilerinin aldığı İngilizce derslerini vermeye başladım. Zamanla yerleşke gelişti ve 1963 yılında bütün fakülte ve idari birimler yerleşkeye taşındılar. İngilizce öğretim görevlilerinin ofisleri yoktu. Ders sonrası Mimarlık Fakültesi binasının girişindeki boşlukta toplanırdık. Şimdiki

Mühendislik Fakültesinin bulunduğu alanlarda kurulan barakalarda derslerimizi yapardık. İnşaat Mühendisliği Bölümünün binası yapıldıktan sonra bize bir kat verdiler. O binada iki yıl çalıştıktan sonra İdari İlimler Fakültesine gönderdiler bizi. Yeni yapılmış bu Fakülte binasının zemin katındaki ofisleri bizlere tahsis ettiler. O sırada ben doktora tezime üzerinde çalışıyordum. 1964 yılında İngiliz Kültür Heyetinin bursuyla Oxford Üniversitesine gittim. Bir yıl orada doktora araştırmalarımı yaptım. Türkiye'ye dönüp ODTÜ'deki görevime devam ettim. Aynı zamanda İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümünde Prof. Gwyn Williams yönetiminde doktora tezime devam ediyordum. Hafta sonlarında İstanbul'a giderdim ve Prof. Williams ile tez üzerinde konuşur, tartışırdık.

ODTÜ'nün ilk zamanlarında bizler, ben ve diğer hocalar, hepimiz çok hevesliydik böyle yeni bir öğretim kurumunda çalıştığımız için. Yerleşkeyi ağaçlarla donattık, alabildiğine bir özgürlük vardı. ODTÜ ruhu bu! Rektör Kemal Kurdaş bizleri tanır ve önemserdi. Mesela benimle konuştuğunu anımsıyorum. Hiç unutmam, "Ben öğretmenlik yapmadım, fakat öğretmenlere saygım vardır. Sizin gibi çalışan, gayretli hocaları takdir ederim." gibi güzel şeyler söylemişti bir keresinde. Bütün fakültelerde öğrencilerimizin İngilizce seviyesi çok iyiydi o dönemlerde. Biz Mühendislik, Mimarlık, İdari İlimler Fakültesi öğrencileriyle romanlar tartışırdık. Çok zevkli geçerdi derslerimiz. O sırada doktora tezimi yazıp bitirdim. 1967 yılında İstanbul Üniversitesi'nde Prof. Dr. Vahit Turhan, Prof. Dr. Berna Moran ve Latin Dili ve Edebiyatı Profesörü Faruk Zeki Perek vardı jürimde. İstanbul Üniversitesi'nde bu gelenekmiş: esas alanım İngiliz edebiyatı olmakla beraber ikinci alan olarak da Latin edebiyatı üzerine sorular sordular. Dört yıl Latince çalışmıştım DTCF'de: İki yıl Latin dili, iki yıl da Latin edebiyatı. Doktora derecesi verdikleri için güzel bir seremoniyle bana cübbe giydirdiler. Doktora derecesini alınca Bölüm Başkanımız Prof. Dr. Cemal Yıldırım "Siz madem doktoranızı aldınız; artık freshman İngilizcesi vermeyin, bütün üniversiteye açık seçmeli edebiyat dersleri verin" dedi. Bu üniversitenin geleneğinde hangi alanda çalışırsa çalışsınlar, öğrenciler non-technical dersler alırlardı. O zamana kadar Beşeri İlimler Bölümünde verilen seçmeli dersler olarak felsefe, ve tarih dersleri vardı. İlk edebiyat derslerini ben başlatmış oldum. 1970 ders yılının ilk döneminde Beşeri İlimler Bölümü Fen-Edebiyat Fakültesinin bir birimi olarak yapımı yeni bitmiş olan Beşeri İlimler Binasına taşındı. Artık o fakülte, bu fakülte taşınmayacaktık. Binanın zemin katındaki ofislerin bir kısmı biz edebiyat hocalarına ve dilbilim hocalarına, diğer ofisler ise tarih ve felsefe hocalarına tahsis edilmişti. Bodrum katı da "Freshman İngilizce" hocalarına verilmişti. Zeminin üst katında Prof. Dr. Mübeccel Kıray'ın Bölüm Başkanlığını yaptığı Sosyal İlimler Bölümünün Sosyoloji kısmı ile Prof. Dr. Kemal Özinönü'nün Başkanlığındaki Eğitim Bölümü vardı. En üst katta ise Sosyal İlimler Bölümü'nün Psikoloji hocalarının ofisleri bulunuyordu.

Ofislerimize yerleşince aidiyet duygumuz perçinleşmiş oldu, ta ki Eğitim Fakültesine taşınıncaya kadar.

1970'lerde üniversitelerde siyaset açısından çok karışık durumlar vardı. Buna rağmen hiçbir öğrencimden saygısızlık görmedim. Hatta beni kurdukları Edebiyat Kulübü'ne

başkan seçtiler, sol yumruklarını kaldırarak. Çok şaşırdım aslında, çünkü siyasetle hiç uğraşmıyordum. Bu öğrencilerle çok iyi çalışmalar yaptık. Şiirler, hikâyeler yazar dergi çıkarırlardı. Çok güzel, çok doyurucu çalışmalarımız olmuştur o dönemlerde.

- O dönemlerde hangi dersleri seçmeli olarak veriyordunuz peki?

Üç ders veriyordum seçmeli olarak: Modern Fiction, Modern Drama ve Social Problems in Literature. Hep modern dönem çalıştık, çünkü bizim öğrencilerimiz çok dinamikti ve dünyada o dönemlerde neler olup bittiğini merak ediyorlardı.

- Fakültemizin ve Yabancı Diller Eğitimi Bölümünün kuruluş aşamalarından da biraz bahsedebilir miyiz? Neden İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü kurulamadı? Neden Yabancı Diller Eğitimi Bölümü çatısı altında edebiyat hocalarımız da toplandı?

1981 yılında YÖK geldi ve ODTÜ’de Eğitim Fakültesi kurulmuş ve Beşeri İlimler Bölümü lağvedilmişti. Biz Beşeri İlimler Bölümü’ndeki edebiyatçılar olarak ne yapacağız, diye kaygılandık. Beşeri İlimler Bölümü Fen-Edebiyat Fakültesine bağlı olduğu için Dekanımız Prof. Dr. Tuğmaç Sayraç’a gittim ve ona, “Acaba Fen-Edebiyat Fakültesi’nde İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü açılabilir mi” diye sordum. Tuğmaç Bey maalesef isteğimizi reddetti. O sırada Eğitim Fakültesi kurulunca bize DTCF’den Dekan olarak Prof. Dr. Ahmet Uysal geldi. Fakülte içinde Yabancı Diller Eğitimi Bölümü de kurulmuş oldu. Bölümün en kıdemli hocası ve tek doçenti olduğum için bölüm başkanı olarak atandım. İlk öğrencilerimiz 1983 yılında bölüme geldiler. O yıl YÖK’ten tüm Yabancı Diller Eğitimi İngiliz Dili Anabilim Dallarına gelen programı aynen uyguladık. 1984 yılında ise YÖK bize ve Boğaziçi Üniversitesi’ne biraz esneklik tanıyınca lisans programımızı zenginleştirmek ve öğrencilerimizi daha iyi donatmak amacıyla edebiyat ve dilbilim derslerinin sayısını artırdık. Bu arada hem İngiliz Kültür Heyeti hem de Fulbright Komisyonu ile ilişkilere geçerek dil öğretimi ve edebiyat alanlarında konuşmacı ve ziyaretçi öğretim üyelerinin bölüme gelmelerini sağladık. Ayrıca 1985 yılında ilk defa bir Eğitim Fakültesinde İngiliz Kültür Heyetiyle “All-Turkey English Literature Seminar”ını düzenledik. Bunun bir sonucu olarak Bölümümüzün o yıllardaki mezunlarından bazıları diğer üniversitelerin İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümlerine araştırma görevlisi olarak girmeyi başardılar. O dönemler Sosyal Bilimler Enstitüsünün Başkanı Prof. Dr. Yahya Tezel’di. Anabilim dalı başkanı olarak Enstitüdeki toplantılarda bulunuyordum. Daha önce Beşeri İlimler Bölümünde kurulmuş olan İngiliz Dili Öğretimi yüksek lisans programı yeni bölüme dahil oldu. O yıllarda bölümde önemli bir sayıda edebiyat hocaları bulunduğu için hem yüksek lisans hem doktora programları açmak imkân dahilinde oldu. Başka hiç bir üniversitenin Yabancı Diller Eğitimi Bölümünde İngiliz Edebiyatı alanında y. lisans ve doktora programları olmadığı halde hem Rektörümüzün, hem Dekanımızın, hem de Enstitü Müdürünün olumlu tutumları sayesinde her iki lisansüstü edebiyat programımız kabul edildi. Bu programlar hâlâ devam etmektedir.

1998’de emekli oldum. Bütün mesleklerde olduğu gibi bu meslekte de birikim oluyor yıllar geçtikçe. Doktora derslerini büyük bir zevkle vermeye devam ediyorum. İlk Hazırlığı biz başlattık. Beşeri İlimler Bölümünde ilk edebiyat derslerini vermek bana

nasip oldu ve kurucu Bölüm Başkanı olarak bölümün gelişmesine elimden geldiği kadar katkıda bulunmaya çalıştım. Onun için ODTÜ'ye çok bağlı hissediyorum kendimi.

- ODTÜ'de bu kadar emeğiniz varken eminiz ki çok anı biriktirmişsinizdir; fakat özellikle bizimle paylaşmak istediğiniz bir ya da birkaç anınız var mıdır?

Beni en çok etkileyen iki şey anlatayım size: Çok güzel şeyler oldu ama beni asıl sarsan bir olay Kemal Kurdaş'a yapılan nezaketsizlik hatta nankörlük diyebileceğim bir davranış oldu. Kemal Kurdaş ODTÜ'ye bütün varlığıyla bağlıydı. 1969 Ocak ayında Amerikan büyükelçisi Robert Komer bizim rektörü ziyarete gelmişti. Öğrenciler bunu protesto etmek için Komer'in arabasını yaktılar, Rektörü "istenmeyen adam" ilan ettiler. Nisan ayında ise Kurdaş'ı öğrenciler ite kaka ofisinden çıkarmışlar, böyle kovarcasına kampüsten atmışlar. Yüreğim burkuldu, çünkü Kurdaş ODTÜ'nün gelişmesi, iyi bir üniversite olması için canla başla çalışan bir insandı. İlk yıllarda mezuniyet törenleri Mimarlık Fakültesi önünde yapılırdı. Kurdaş, davet ettiği konukların önünde--aralarında İsmet İnönü ve Bülent Ecevit de vardı--öğrencilere diplomalarını takdim edip kutlarken aynı zamanda birer poşet dolusu yerleşkeden toplanan vişne verirdi.

İkinci paylaşmak istediğim anı: Beşeri İlimler Bölümündeyken verdiğim seçmeli edebiyat dersleri ve öğrencilerin büyük ilgisi unutamayacağım anılar yaşattı bana. Tartıştığımız konular 20. Yüzyılın felsefi, toplumsal ve psikolojik boyutları olan, örneğin, Camus, Sartre, Kafka, Saul Bellow, Virginia Woolf, James Joyce gibi yazarların eserleriydi.

- Bir öneriniz, tavsiyeniz var mı genç akademisyenlere, öğrencilerimize?

Genç akademisyenlere tavsiye edebileceğim ilk şey yaptıkları işi sevmeleridir. Zamanlarının çoğunu araştırma yapmak ve okumakla geçirmeleri gerektiğini anlamalıdır. Bu bir fedakârlık işidir. Eğer genç akademisyen alanında başarılı olmak istiyorsa bu özveriye göstermek zorundadır. Aynı zamanda öğrencilerine anlayışla yaklaşmalıdır.

Öğrencilerimiz seçtikleri bu alanda yetkin kişiler olarak mezun olmak istiyorlarsa ellerindeki bütün olanakları iyi kullanmak zorundadırlar. Örneğin bu dört yıl zarfında bol bol okumaları, dil becerilerini geliştirmek için her yola başvurmaları gerekir. ODTÜ, öğrencilerimize bir çok alanda imkân sağlamaktadır. Onlardan yararlanmak öğrencilerin elindedir.

- Bu güzel sohbet için teşekkür ederim.

Bana severek çalıştığım ODTÜ hakkında konuşma fırsatı verdiğiniz için çok teşekkür ederim.

Ocak 2015

Prof. Dr. Hüsnü Enginarlar ile Geçmişten Bugüne

Hazırlayan: Sibel Korkmazgil

Soru: Bizlere kısaca özgeçmişinizden bahsedebilir misiniz, Hüsnü Hocam?

Ankara Üniversitesi Dil Tarih Coğrafya Fakültesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümünden 1967 yılında mezun oldum. Aynı zamanda da Ankara Yüksek Öğretmen Okulu mezunuyum. Lise mezuniyetimin de İlköğretmen Okulu olduğu düşünülürse, deyim yerinde ise göbeğimiz öğretmen olarak kesilmiştir diyebilirim. Lisans eğitiminden sonra Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlı eski adıyla Konya Maarif Koleji'nde iki yıllık bir öğretmenlik deneyimim var. Sonrasında ise Amerika'da edebiyat çalışmaları ile geçen bir yıl süreli Fulbright serüveni oldu. 1970 yılında ülkeye döner dönmez ODTÜ'ye geliyorum. Yirmi yıl eski adıyla İngilizce Hazırlık Okulu, yeni adıyla Yabancı Diller Yüksekokulu Temel İngilizce Bölümünde öğretim görevlisi olarak çalışıyorum. 1979-82 yıllarında ODTÜ Fen Edebiyat Fakültesi Beşeri İlimler Bölümünde Türkiye'de ilk ELT (English Language Teaching) yüksek lisans programı açılıyor ve bu programın 1982 yılında ilk mezunu oluyorum. Burada ilginç bazı isimler de var; Şükriye Ruhi, Deniz Zeyrek ve Cesur Öztürk gibi.

Aynı yıl Yabancı Diller Yüksek Okulu beni İskoçya'ya gönderdi. Edinburgh Üniversitesi'ne. Moray House College of Education'da "eğitmen eğitici" (teacher-trainer) olmak için bir dönem özel eğitim aldım. Çok iyi bir yerdi. Michael Wallace ile çalıştım. Eğitmen eğitici olmak üzere geri döndüm ve bir süre o işi yaptım.

Sonra beni yönetime aldılar. 1983-86 yılları arasında Temel İngilizce Bölüm Başkanı olarak görev yaptım. Ondan sonra da yöneticilikten başımı kaldıramadım sayılır. Fakat 1986'da doktora yapmak için Temel İngilizce Bölüm Başkanlığını bıraktım. 1990 yılında Hacettepe Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Dilbilimi Bölümünde doktoramı bitirdim. Bitirdikten sonra da Eğitim Fakültesi Yabancı Diller Eğitimi Bölümüne geçtim. 1991'de Üniversitelerarası Kuruldan doçent unvanını aldım. Bir yıl sonra da ODTÜ'de doçent kadrosuna atandım. Sonrasında Prof. Dr. Sabri Koç yönetiminde üç yıl süren bir Yabancı Diller Eğitimi Bölüm Başkan Yardımcılığı oldu. 1990 ile 2000 arası ağırlıklı olarak kariyer çalışmaları ile geçti. 1997 yılında da profesörlüğe atandım. 1998-2001 yılları arasında da Eğitim Fakültesi Dekan Yardımcılığı yaptım. Üç yıl süren dekan yardımcılığının akabinde Yabancı Diller Yüksekokulu Müdürlüğüne atandım. On iki yılı

aşkın bir süre o yöneticilik görevini yaptım ve ODTÜ’de aralıksız olarak değişik bölümlerde farklı görevlerde geçen 43 yılın ardından 2013 yılında emekli oldum.

Soru: Emeklilik sonrasını da sayarsak ODTÜ’ye hizmetle geçen 45 yıl, ve Eğitim Fakültesi’ne 25 yıldır emek vermiş bir akademisyen olarak Eğitim Fakültesine ilişkin değerlendirmelerinizi bizlerle paylaşır mısınız?

1980-82’lerdeki durumu bugün gibi hatırlıyorum. ODTÜ’de Eğitim Fakültesinin kuruluşu, yeşermesi çok hoş karşılanmamıştır. İlk kuruluş aşamaları çok da parlak bir gelişme olarak görülmedi. 1980 öncesi Fen-Edebiyat Fakültesi bünyesinde Eğitim Bölümü vardı. Çeşitli nedenlerden dolayı o bölüm ODTÜ Senato kararıyla kapatıldı, ancak bir iki yıl sonra eğitimin fakültesi kuruldu. Yani ODTÜ bölümü istemedi kapattı ve ondan 4-5 ay sonra YÖK’ün kuruluşu ile kapatılan bölüm, fakülte olarak geri geldi. Bu durum ODTÜ’nün bünyesine uymuyor gibi bir algılama vardı ODTÜ’de. Dolayısıyla uzun yıllar Eğitim Fakültesi “üvey evlat, istenmeyen fakülte” gibi görüldü. Rektörlük seçim kampanyalarında bir rektörümüz açık açık “biz Eğitim Fakültesinin gelişmesini istemiyoruz” da dedi. Ben bunlara şahit oldum.

Soru: Yabancı Diller Eğitimi Bölümü ve Eğitim Fakültesi ile sizin yolunuz nasıl kesişti?

Ben 1980-90 arası Fakültede değildim. Yabancı Diller Yüksekokulundaydım. Benim buraya geliş nedenim alanımla ilgilidir. Biz buranın ilk mezunlarından memnun değildik. Ben orada jürilerde bulunuyordum. Doktorayı da bitirdikten sonra, hem kişisel nedenlerle hem de öğretmen yetiştirmeye katkımız olması amacıyla 1990’da ben Bölüme, eskilerin deyimiyle, intisap ettim ve Fakülteyi tanımaya başladım.

1990-2000 arasında bir üç yıllık dekan yardımcılığım oldu. Kuruluş ve genişleme çalışmalarında, bizim üniversite camiası içerisindeki imajımız, yerimiz, bunun tahkim edilmesi, düzeltilmesi konusunda tüm Fakültenin çabası olmuştur. Elbette bizim dekanlık yönetiminin de bu amaca yönelik katkısı olmuştur. 1997-98’de bir Milli Eğitimi İyileştirme Projesi vardı. Biz yönetime geldiğimiz zaman onun sonuçlarını kucağımızda bulduk. Birçok yeni bölüm açıldı. Hiç hocası

olmayan bölümlerdi bunlar. Biz öğretim elemanı bulmak durumundaydık. Büyük bir mekân sorununuz da vardı. O zaman bir genişleme sürecine giriliyordu. Fakülte olarak önemimiz artıyordu. 2- 3 yıl çok çabamız oldu bu konuda. Bu Meslek Yüksekokulu binalarının sözünü aldık Rektörlükten. İlk anlamlı mekân genişlemesi bizim dekanlık yönetimimizde oldu. Öyle ki 1998’den sonra bir bina yapılamadı Eğitim Fakültesine. Sadece eklentiler yapıldı. Demek ki bir çare bulmaya çalışmışız, genişlemeye imkân sağlamaya çalışmışız. Ben bu binanın (*YDE Bölümü binasının*) otopark inşaatı ile uğraştığımı bilirim. Ayrıca, öğretim elemanı kadrosu bulma konusunda da çabamız oldu. YÖK tarafından 30-35 öğretim elemanı doktora gönderilmişti. Onlar iki üç yıl sonra gelecekti – ve geldiler de, bölümlerdeler şimdi; doçent oldular, profesör oldular. O zamanlar onlara ofis, mekân ve kadro yaratmak gibi bir zorunluluğumuz vardı. Bunlar bir ölçüde başarıldı. Ayrıca YÖK’ün gene 2000’lerde bir akreditasyon ve kalite geliştirme girişimi oldu. Eğitim Fakültemizde de böyle bir komisyon sıkı çalışmalar yaptı. *Bu Hafta*’ya röportajlar verdiğimizizi hatırlıyorum Dekan Beyle birlikte. Şunu söylemek istiyorum, yavaş yavaş Eğitim Fakültesi üniversite içerisinde kendini kabul ettirmeye başladı. Ve bugün artık İdari Bilimler, Mimarlık Fakültesi boyutlarında birçok ölçütte Eğitim Fakültesi yarışır duruma geldi. Demek ki kendini kabul ettirdi, bir yerlere geldi. Bizim penceremizden ve üniversite içerisinden bakıldığında durum böyle, fakat biraz dışarıya çıktığımızda Türkiye’de öğretmen yetiştirme politikaları, eğitim politikaları deyince maalesef karışık bir durum var.

Türkiye bir görüşten diğer görüşe dalgalanmalar geçiriyor. Kısaca söylemek gerekirse, 1990 öncesi alan derslerini Eğitim Fakültesinde veren bir öğretmen yetiştirme modeli varken, 90’larda bu terkedildi. Fen alanlarında örneğin yüzde 70-80 Fen-Edebiyat Fakültesinden dersler alınıyor, burada sadece eğitimi yapılıyor. Fizik eğitiminde ya da matematik eğitiminde öğrenciler ağırlıklı olarak alan derslerini Fen-Edebiyat Fakültesinden alıyorlar. 1990’dan önce durum böyle değildi. Bu Fakülteye bilim alanlarından doçentler, profesörler atanmıştı. Alan dersleri de burada veriliyordu. Şimdi böyle işleyen bir tek bizim Bölüm ve Okul Öncesi kaldı. Belki, bizim durumumuz Fen Edebiyat Dilbilim ve İngiliz Dili Edebiyatı Bölümleri olmadığı için böyle. Yani Bilgisayar Öğretmenliği olsun, diğer Fen ve Matematik alanları eğitimi olsun, bunlar yüzde 70-80 alan derslerini Fen-Edebiyattan alıyor, bölümlerde sadece metodoloji ve özel alan eğitimi yapılıyor. Şimdi bu yine terkedilmek üzere. Gördüğümüz kadarıyla, Fen-Edebiyat mezunları lisanslarını alsınlar, onlara formasyon verelim, onlar da öğretmen olsun denince ne oluyor?

Eğitim Fakültelerinin, misyonu, vizyonu zayıflatılıyor. Öyle bir ortama girdik, şimdi böyle bir karışık durumdayız.

Soru: Son 30-40 yılı özetlediniz hocam. Peki, Eğitim Fakültelerinin geleceğini nasıl görüyorsunuz? Eğitim Fakültelerinin misyonu ve geleceğe dair vizyonu üzerine görüşlerinizi bizimle paylaşabilir misiniz?

Bize ağırlıklı olarak sanki lisansüstü, master ve doktora düzeyinde araştırma yapmak ve özel alan eğitimi derslerini vermek misyonu kalıyor gibi duruyor. Değişik modeller var dünyada tabi. Amerika’da örneğin “College of Education” dedikleri kurumlar daha ziyade, 1 - 1,5 yıllık yüksek lisans veya formasyon eğitimi veren ve lisansüstü düzeyde çalışmalar yürüten birimler olarak ön plana çıkıyor. Bizimkisi iki arada bir derede gibi. Bazı öğretmenlik branşları ağırlıklı Eğitim Fakültesi içerisinde yer alıyor, diğer öğretmenlik bölümleri ise disiplinler arası gibi oluyor. Bize verilen fonksiyon sadece metodoloji ve özel alan eğitimi vermek gibi duruyor. Doğrusu ben şu anda öğretmen yetiştirme açısından çok kesin hatlarıyla belirlenmiş bir misyon ya da vizyon göremiyorum. Ama araştırma potansiyeli açısından Eğitim Fakültemiz ve Eğitim Fakülteleri çok yol aldı ve hala da gelişiyor. Ama öğretmen yetiştirme, çevre ve ülke eğitimine yön verme, etkileme açısından durum biraz flu ve kaotik. Örneğin, önemli yasa tekliflerinin geliştirilmesi ve geçmesinde Eğitim Fakülteleri ne kadar dinleniyor dersen, orada soru işaretlerim var. Çok önemli şeylere çağrıldığımız kanısında değilim. Dinlenildiğimiz kanısında değilim. Daha doğrusu, dinlenilsek bile, eyleme geçtiği kanısında değilim. Eğitimi, büyüklerimiz ve diğer dekanlar, rektörler salt eğitimcilere bırakılmayacak kadar önemli görmekte ve herkes kendisini eğitimde uzman ilan etmekte ve eyleme geçmekte. Bu durumda, ben eğitim işlerinde hâlihazırda Eğitim Fakültelerindeki akademisyenlerin ve yöneticilerin belirleyici bir rol oynadıklarını göremiyorum ve keşke öyle olsa diyorum.

Eğitim Fakülteleri bu kadar araştırma geliştirme çalışmaları yapıyorsa, YÖK ve MEB gibi paydaşlar daha iyi işbirliği içerisinde olmalı. Ancak birçok konuda taraflar konuşmuyorlar bile. Oysa Eğitim Fakültesi yönetici ve araştırmacılarının daha ön planda olması ve dinlenilmesi gerekir. Eğitim Fakültesi yönetici ve araştırmacılarının yaptıkları araştırmalarla ve katıldıkları

programlarla evet, biz çağrılmalyız, bizim görüşlerimiz dinlenmeli imajını da yaratmaları lazım. Suçun birazı belki bizde de olabilir. Yani salt iktidarlara, hükümetlere, bakanlara ya da başkalarına yüklenmeyelim.

Soru: Hüsnü Hocam, kurumsal değerlerimizin ve kültürümüzün, Fakültemizin yıllar içerisinde gelişerek bugünlere ulaşmasında sizlerin de katkısı oldukça önemli. Kurum kültürü ve değerler mirası konusunda neler söyleyebilirsiniz?

Eğitim Fakültesinin misyonu birçok yerde çok güzel ifade buluyor; her kademe için nitelikli öğretmenler, eğitimciler, araştırmacılar yetiştirmek. Eğitimin her alanı ile ilgili ulusal ve uluslararası düzeyde yüksek kaliteli araştırma yapmak. Önce çevremizde, kampüsümüzde sonra ülkede eğitim öğretimin kalitesine katkıda bulunmak ve kaliteyi sürdürülebilir kılmak.

Mesela, son beş-altı yılda memnuniyetle not etmeliyiz ki üniversite bir takım uygulamalarında Eğitim Fakültesinden yardım alabilir duruma geldi. Eğitim Öğretimi Geliştirme Merkezi, Öğretim Elemanı Yetiştirme Programı (ÖYP), Akademik Gelişim Programı (AGEP) gibi uygulamalar Eğitim Fakültesinin desteğiyle yürütölüyor ve zaman zaman bu konularda tüm ODTÜ öğretim elemanlarına açık seminerler oluyor. Demek ki çevremizdeki eğitimin gelişmesi için de Eğitim Fakültesinin somut katkısı istenilir duruma geldi. Buralara kolay gelinmedi. Hiç yeri olmayan veya binası bilinmeyen ve Eğitim Fakültesinin gelişmesinin istenmediği yıllardan sonra gelindi buralara. Geçmişi de unutmamız lazım.

Soru: Hüsnü Hocam, emekliliğimize kadar 23 yıl boyunca Yabancı Diller Eğitimi Bölümüne değerli katkılarınız oldu. Emeklilik sonrasında da ders vermeye devam ediyorsunuz. Sizden bölüme katkılarınızı öğrenmek bizler için de bölümün kısa tarihine yolculuk etmek gibi olacak. Bu bağlamda, neler paylaşabilirsiniz bizimle?

1990-2000 yılları arası Bölümde çok yoğun çalışmalarım oldu, sonra üç yıl Dekan Yardımcılığı sonra da Yabancı Diller Yüksekokulu Müdürlüğü var. Yani yoğun olarak Bölümde 1990 ile 2000 yılları arası çalışmış durumdayım. İlk olarak 1991-92 yıllarında kısıtlı olanaklarla Bölümde bir

program değerlendirme çalışması yaptım. Bunu zamanın Bölüm Başkanı istemişti. Sonuçlarını da Bölüm Kuruluna sundum. Bunun sonucu olarak bir iki ders kaldırıldı. Bazı derslerin işlenmesinde de içerik ve yöntem değişikliğine gidildi. Eğitim Bilimleri Bölümünün verdiği bazı derslerle de ilgili değerlendirmeler vardı. Onların sonuçlarını da Sayın Prof. Dr. Meral Aksu'ya sundum. Ayrıntılarına burada girmeyeceğim. Hep denir ki yabancı diller eğitimi programı ile ilgili ilkeli çalışmalar geçmişte olmadı, keyfi şeyler oldu. Çok da doğru değil bu. Mesela 1991-92'de benim böyle bir çalışmam var. Ondan sonra da bu konularda yüksek lisans ve doktora tezleri yazıldı, yazılıyor hala. Yine 90'lı yılların başında ELT doktora programının aılmasında benim de katkım oldu. Joshua Bey'in de olduğu bir komisyonda çalıştık ve bu programı atık. Sonra benim tabii Bölüm Başkan Yardımcılığı sürecim var üç yıl. Burada bazı hizmetler yaptığımızı düşünüyorum. Örneğin üç yılda en az dört akademisyen almışız Bölüme. Biri emekli oldu ayrıldı, ama üçü bölümdeler halen. Ayrıca, Bölümün bir iki tane asistanı vardı. Kadro bulup ilk defa dört asistan aldıığımızı hatırlıyorum. Demek istiyorum ki o üç yıllık dönemde öğretim üyesi ve yardımcı öğretim elemanı alma, kadro bulup genişleme konusunda oldukça başarılı ve anlamlı bir genişleme süreci yaşadık. Bölümün gelişmesi için bu önemlidir.

Yabancı Diller Yüksekokulu Müdürü olduğum zaman ve Dekan Yardımcısıyken de her zaman Bölüme hak ettiği kadroları temin etme, bütçeyi temin etme konularında çaba gösterdim. Yabancı Diller Müdürüyken, iki kurumun arasında etkileşimi hızlandırma, buraya ek görevli eleman gönderilmesine müsaade etme, buradan oradaki bazı çalışmalar için danışmanlık hizmetleri alma gibi konularda katkım olmuştur. Bugün de Yabancı Diller Yüksekokulundan her dönem 10-15 öğretim elemanı bölüme ek görevli olarak gelmektedir. Bu karşılıklı işbirliği ve etkileşimin başlamasında benim bayağı bir katkım olmuştur, ancak istediğim boyutlarda gelişmemiştir, hala da öyledir. En azından başlamasını, gelişmesini istedim. Ayrıca, Bölümde sürekli ders verdim. Zorunluluğum da yoktu, ders yüküm sıfır idi. Toplantılara geldim ve bölümün organik bir parçası olmaya çalıştım.

Soru: Hüsnü Hocam, 43 yıldır ODTÜ'de değişik birimlerde farklı kadrolarda görev aldınız, katkı sağladınız. ODTÜ'de hem öğrenci hem hoca hem de idareci oldunuz. ODTÜ'de okumak, çalışmak, ODTÜ'de hoca olmak nasıl bir deneyim?

Bence ODTÜ’de hoca olmak bir ayrıcalıktır. Neden dersin çok kısa şöyle söyleyeyim. İşte bu ortam, çevre, kampüs... Ben daha ilk 1970lerde geldiğimde ağaçlar bu kadar boylu değildi ama kampüse âşık olmuştum. Ayrıca meslektaş grubu, çalışma ortamı ve en önemlisi de yüksek düzeyde, kalitede öğrenci profili. İşte bunlar ayrıcalık katıyor. Sürekli bir en iyiyi arama, mükemmeliyeti arama, kaliteyi kovalama, ülkenin sosyo-ekonomik yapısına, eğitim ortamına katkıda bulunma isteği. Bunlar insanda sürekli motivasyon yaratıyor. İşte bu motivasyon bizleri yıllarca burada tutmuştur. Yani ODTÜ’de hoca olmak bir ayrıcalıktır.

Öğrenci olmak? Ben ODTÜ’de yüksek lisans öğrencisi oldum. Eğitimim için dört/beş üniversitede bulundum. ODTÜ’de yüksek lisans yaparken bulduğum ciddiyeti, kaliteyi ve meydan okumayı hiçbir üniversitede, hiçbir yerde görmedim. O motivasyonla ve o temelle gerisi kolay geldi. Doktora daha rahat geldi, çalışmalar yayınlar daha da kolaylaştı. Demek ki ODTÜ çok iyi eğitim veriyor. Eskiden lisans bizim gücümüz denirdi, sonra yüksek lisans bizim güçlü tarafımız dendi. Uzun yıllar doktora programları biraz ikinci plandaydı, gelişmemişti. 1990’lardan sonra doktora programları gelişmeye başladı. Hakikaten ODTÜ lisans eğitimini ve lisansüstü eğitimini çok iyi beceriyor; hala da böyledir.

Soru: Genç akademisyenlere önerileriniz nelerdir?

Akademisyenlik bir yaşam biçimidir. Sürekli araştırmayla, geliştirmeye birlikte yaşamak demektir. Akademisyenlik yolunu seçenler bunun böyle olduğunu bilecekler, maddi olarak büyük şeyler beklemeyecekler. Fakr-u zaruret içerisinde yaşamalarını da söylemiyoruz ama alanlarında iyi olurlarsa eminim rahat yaşayacak düzeyde bir gelirleri de olabilir. Bunun dışında meslektaşlarına saygılı olmalarını, alanlarında bol okuma yapmalarını ve eğitim alanı denince de araştırmalarının en az yarısını alana inerek, sahaya girerek, yani bizzat öğretmenlik de yaparak ve öyle veri toplayarak yapmalarını sağlık veririm.

Soru: Hüsnü Hocam, son olarak bizimle bir anınızı paylaşabilir misiniz?

ODTÜ’ye başladığım ilk yıldan bir anımı paylaşayım sizinle. Başladım ODTÜ’de, 4-5 ay oldu evleneceğim. Zamanın Yabancı Diller Yüksek Okulu, o zamanki İngilizce Hazırlık Okulu Müdüründen evlenme izini istedim. Ne kadar izin verdiler bana evlenirken biliyor musun? 1 gün.

Cumartesi-Pazar ile birleştirdim, üç gün içinde evlenmek zorunda kaldım. Düşünebiliyor musun? Aile efradı geliyor, nikâh işleriyle uğraşıyorum. Eşim de yabancı. Kadıncağız Türkçe de bilmiyor, yeni gelmiş Türkiye'ye. Ben yardımcı olamıyorum. Bu bana çok dokunmuştu. Arkasından bir olay oldu. Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının bir takım eylemleri olmuştu. ODTÜ'de de bir çatışma olmuştu. Bunun üzerine ODTÜ bir dönem kapatıldı ve üzerine yaz tatili de eklendi. Oldu mu bana altı ay izin. Altı ay boyunca ofisimiz de yok, maaşımızı alıyoruz, evde istirahat ediyoruz, geziyoruz. Eşim de çalışmıyor, para da suyunu çekti. O aralar korkmaya başladım çünkü devlet büyüklerimizden, medyadan ODTÜ'yü kapatma dedikoduları çıktı. Bunun altını çiziyorum – ODTÜ iyi devlet üretme çiftliği olur diye laflar dolaşmaya başladı. Neyse, altı ay sonra ODTÜ açıldı. Ve 2013'de ben emekli olduğum zaman, 12 yıl üyesi olduğum Senato'ya yaptığım veda konuşmasında buna değindim. Dedim ki ODTÜ çok sancılı dönemler geçirdi. ODTÜ'yü kapatmaktan, bir devlet üretme çiftliğine çevirmekten bahseden devlet büyüklerimiz vardı. Bakın ODTÜ bugün ne duruma geldi dedim. Arkadan bir dekan, "Sayın Hocam, bazı siyasilerin tutumu değışti mi acaba bugün ODTÜ'ye karşı?" dedi. Bir an şaşkınlık geçirdim. Bir şey diyemedim. Yanıtı bu satırları okuyanlara bırakıyorum.

Joshua BEAR

Özgeçmiş

Haziran 1965 yılında Kaliforniya Üniversitesi (Berkeley) İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun oldum ve aynı yılın Eylül ayında ODTÜ’de eski Beşeri İlimler Bölümü’nde göreve başladım. O yıllarda İngiliz Dili Öğretimi ya da Dilbilim bölümleri yoktu - bölümdeki şu an emekli bir çok hoca gibi ben de lisans eğitimimi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünde aldım. Son sınıftayken ODTÜ’nün yabancı hoca almak istediğini duydum ve iki yıllığına Türkiye’ye geldim. Bu süre biraz uzadı ve 1965 yılından beri de ODTÜ’de çalışıyorum. O zamanlar Beşeri İlimler, Fen Edebiyat Fakültesi bünyesinde bir bölümdü. Orada, ODTÜ’nün bütün bölümlerindeki öğrencilerine İngilizce dersleri verdim. 1982 yılında Eğitim Fakültesi kuruluncaya kadar orada çalıştım. Bu yıllarda Hacettepe Üniversitesi’nde açılan dilbilim yüksek lisans programının da ilk öğrencilerinden biri oldum. Yüksek lisansı

bitirince, Beşeri İlimler’de *Language and Culture* ve *Language and Society* seçmeli derslerini vermeye başladım. Doktoramı da yine Hacettepe Üniversitesi Dilbilim bölümünde yaptım. 1982 yılında Eğitim Fakültesi bünyesinde Yabancı Diller Eğitimi Bölümü kurulunca Beşeri İlimler’de doktora derecesine sahip hocalar bu bölüme alındı. O zamandan beri lisans 1. sınıftan doktora seviyesine kadar değişik dersler verdim. 2010 yılında emekli oldum, o zamandan beri ek-görevli olarak ders vermeye devam ediyorum.

Bölümün ve Fakültenin kuruluşuna dair biraz bilgi verebilir misiniz?

Eğitim Fakültesi kurulduğunda dekan olarak Ankara Üniversitesi, Dil, Tarih ve Coğrafya Fakültesi’nden İngiliz Dili ve Edebiyatı profesörü Ahmet Edip Uysal atandı. Bölümümüzde şu an emekli olan bir çok edebiyat hocamızın da hocasıydı kendisi. Fakültede belirli bölümler kuruldu, bizim bölümümüz de onlardan birisiydi. Bölüm kurulduğunda YÖK’ten uygulamamız için bir program geldi (aslında hala da geliyor, ilginçtir, sadece Eğitim Fakültelerinde bu şekilde “gönderilmiş” programlar var), ama bize esneklik de tanındı. Yıllar içinde o program yavaş yavaş ama çok değişti. Örneğin, ilk programımızda 14 tane çeviri dersi vardı! Biz istedik ki bu bölümden mezun olan öğrenciler hem dil, hem edebiyat, hem de dilbilim açısından daha iyi bir eğitim almış olsunlar ve isteyenler dilbilim ve edebiyat alanlarında da yüksek lisans yapabilsinler. O maksatla YÖK programındaki edebiyat ve dilbilim derslerinin sayısını arttırdık. Böyle bir amacımız hâlâ var ama lisans programımızın temel amacı, nitelikli İngilizce öğretmenleri yetiştirmek.

ODTÜ Eğitim Fakültesi’nin misyonu, vizyonu ve ayırt edici özellikleri sizce nelerdir?

“ODTÜ farkı” bir gerçektir. Jürilerde görev almak ve dönemlik dersler vermek için diğer üniversitelerde de bulundum, değişik üniversitelerdeki durumu gördüm. Öğrencilerimizin çok şanslı oldukları düşüncesindeyim. Fakültemizde bu sayıda üstün kaliteli akademisyenlerin bulunması büyük bir nimet. Bir anne-baba, ya da

bir lise öğrencisi ELT bölümünde okumak istese ve bana “hangi üniversiteyi tercih edersiniz?” diye sorsalar, hiç tereddüt etmeden burayı tavsiye ederim. Bölümümüzde hem dil öğretimi, hem dilbilim, hem edebiyat alanlarında uzmanlaşmış, mesleklerini ve öğrencilerini seven çok sayıda hocaların bulunması öğrencilerimiz için büyük bir şans.

Dünyada ve Türkiye’de İngilizce bilen insanlardan çok, düşünebilen insanlara ihtiyaç var. Üniversitenin ve fakültenin de esas görevi de bu—serbest, eleştirel, bağımsız düşünebilen insanlar yetiştirmek. Mesela, bir keresinde *Reading* dersinin bir ara dönem sınavında öğrencilerden birisi sorularımdan şikayetçi olduğunu söyledi ve demişti ki; “Hocam siz bu sorularla bizim İngilizcemizi değil, düşünüp düşünemediğimizi test ediyorsunuz”. Ben de “bu kötü bir şey mi?” demiştim. İngilizce öğretmenlerine dönecek olursak; bir öğrenci mezun olduktan sonra devlet okullarında çalışacaksa ortalama 40-45 yıl çalışıyor. Bu kişi görevini 40-45 yıl boyunca “*present perfect tense*”i öğretmek olarak görürse, bir noktadan sonra çok büyük bir tatminsizlik hissedecek. Onun için, öğrencilere başka şeyler verilmesi lazım; eleştirel, dünyadan haberi olan kişiler olarak yetiştirilmeleri lazım.

İngilizce öğretimi/öğrenimi konusunda düşünceleriniz nelerdir?

Yabancı dil öğrenmek hiç kolay bir şey değil. Biliyoruz ki kursların, yayınevlerinin “biz 30 saatte öğretiriz” iddiaları gerçek değil. Dil öğretmek de hiç kolay değil. İngilizce bilen herkes İngilizce öğretemez, onun için bu bölümler kuruldu zaten. Eskiden öğretilmiyor muydu? Evet, öğretiliyordu ve İngilizce hocaları başarısız değillerdi. Bizim bazı emekli hocalarımız Dil-Tarih mezunu ve onlar da lisede İngilizce öğrendikleri zaman, Edebiyat mezunu hocalardan öğrenmişler. O zamanki hocalar da bir saat bile metot dersi görmemişlerdir, dilbilim dersi almamışlardır, ama yine de İngilizcenin öğretilmediği iddia edilemez. Herkes öğreniyor muydu? Hayır. Ama şimdi herkes öğreniyor mu? Yine hayır. Zaman geçtikçe İngiliz Dili Öğretimi alanı bir akademik alan haline geldi. YÖK doğru bir karar vermiş bence bu bölümleri kurmakla. Eskiden

edebiyat mezunları sertifika dersleri alıyorlardı ama o sertifika derslerinde verilen bilgi ile dört yıl boyunca verilen bilgi arasında çok büyük fark var. Bir başka konu da şu; ODTÜ’de güzel bir kampüs içindeyiz, öğrencilerin bir sürü imkanları var ama buradan çok iyi bir şekilde faydalanarak mezun olmuyorlar. Mesela, dört yılın sonunda pırıl pırıl bir İngilizce ile mezun olmaları gerekiyor bana göre, ama olmuyor. Bilgiye erişim açısından bir sürü imkanları var. Dünya ile aynı anda aynı şeye erişebiliyoruz. Bizim zamanımızda bir makale okurken, o makalenin referans verdiği makaleyi bulmak için Amerika’daki, İngiltere’deki arkadaşlarımıza mektup yazıyorduk. Şanslıysa ve bulursa, fotokopi çekip yolluyordu. Kimi zaman makale geldikten sonra bir de bakardık ki meğer o makale bizim işimize yaramıyormuş. Şimdi düğmeye basınca her şey karşımızda. Bu inanılmaz güzel bir şey. Ama şimdi derste görüyorum ki öğrenciler yeterince yararlanmıyorlar. Bir de şunu gördüm: bazı öğrenciler en dip köşede oturuyor “hoca beni görmesin” diye. Sonra da “biz konuşamıyoruz” diyorlar. “Ders dışında İngilizce konuşma imkanımız yok” diyorlar, doğru, ama bizim de yok. Biz Türkiye’deyiz, zorla birbirimizle İngilizce konuşmamız beklenmez ama mesela akşamları ben kendi kendime Fransızca konuşuyorum. Öğrenciler de kendi fırsatını yaratabilirler. Bazıları konuşmamayı tercih ediyor, bazıları ise korkuyor. Bu genel bir şey, hata yapmaktan korkuyorlar. Yanlış yaparlarsa arkadaşlarının önünde kötü duruma düşmekten ve hocanın “azarlamasından” korkuyorlar. Oysa bu bölümde hiç bir hoca böyle bir şey yapmaz. Onun için fırsatlardan yararlanmıyorlar diyorum. Bazı öğrenciler İngilizceyi ancak derste sunum yaparken konuşur. Soru sormayanlar var. Soranlardan bazıları da ancak “*midterm* yüzde kaç?” diye soruyor. İstisnaları var tabii. Türkiye’de İngilizce öğrenmek için yurtdışına gitmemiş, yabancı hocadan ders almamış yine de mükemmel İngilizce bilen sayısız eğitimci var. Türkiye’de elektronik imkanlar yoktu, kaliteli kitap yoktu, ama buna rağmen İngilizce öğrenmişlerdir, değil mi? Şimdi bütün o imkanlar var . Acaba o imkanlardan yeterince yararlanabiliyor muyuz?

Sizce bu sorunların ne gibi çözümleri olabilir?

Ben yine de o kadar karamsar değilim bu İngilizce meselesinde. Hüsnü Hoca (Enginarlar) ile bu konuları çok konuşuruz. O hep der ki; “Türkiye fen ve matematik öğretiminde çok mu başarılı ki?” Sadece yabancı dilde sorun varmış gibi bir algı var. Öğrenen öğreniyor her şeye rağmen. Mesela Amerika’da bir öğrenci Almanca ya da Fransızca öğrenmek istediğinde, oradaki imkanlar çok daha az Türkiye’de İngilizce öğrenmek isteyenlerle karşılaştırıldığında. Muazzam kitaplar var, kitap almaya imkanları yoksa internet var. Bizim bölüm öğrencilerimize gelince, İngilizce bilgilerini geliştirmek için 4 yıl az bir zaman değil ki. Mezun olduktan sonra meslekle ilgili sorunlarla ilgilenecekler, dil öğrenmeyecekler. Ben emekli olmadan da programımızda dil derslerinin biraz daha fazla olması gerektiğini söylüyordum. İlk yıllarda bazı arkadaşlar “burası lisan okulu mu? Matematik bölümüne gelen öğrencinin çok iyi matematik bilmesi gerektiği gibi, bize gelen öğrencinin de çok iyi İngilizce bilmesi gerekiyor” diyorlardı. Bu mümkün olmuyor. Sorun bu bence. Program hazırlanırken belli bir kredi meselesi var. Fazla bir dil dersi koyunca diğer derslerden birisi çıkmak zorunda kalacak diye bir düşünce var. Ama öyle düşünmemek lazım.

Hazırlıktaki eğitimin bir kısmının bizim bölümde verilmesi bölüm öğrencilerimizin dil sorunlarına bir çözüm olabilir mi?

Öyle bir şey düşünmüyorum. Ben, bizim bölüme gelen öğrencilerin hazırlıkta tam gün okumaları gerektiğini savundum, çünkü bize gelen öğrenci “Fizikçi” olmayacak, “İngilizceci” olacak. Kısmi bir çözüm olarak bizim bölüm öğrenciler için “hazırlık atlama” sınavı puanı yükseltildi. Bence gayet yerinde bir karardı. Gönül ister ki bölüm öğrencilerimiz daha fazla İngilizce dersi alabilsinler.

Peki, ODTÜ Eğitim Fakültesi’nde geliştirilmesi gerektiğini düşündüğünüz hususlar var mı?

İlk zamanlarda, ilk YÖK programında, Eğitim Fakültesindeki bütün programlarda Edebiyat Sosyolojisi ve Edebiyat Psikolojisi zorunlu dersleri vardı. Bugün seçmeli olarak bile yok. Bir uçtan başka bir uca gidildi. Eğitim Fakültesi’nden mezun olacak bir kişinin bu dersleri

alması, hatta Eğitim Sosyolojisi yoksa hiç olmazsa genel sosyoloji, psikoloji vs. dersi alması gerekir. Genel Sosyoloji dersi almadan Eğitim Sosyolojisi alınır mı diyenler olabilir. Bunu biraz mantıklı buluyorum ama diğer sosyal bilimlerden haberdar olmadan mezun olmalarını hiç doğru bulmuyorum. Bunlar tabi tartışılacak şeyler. Ben lisans öğrencisiyken seçmeli olarak Sosyoloji ve Psikoloji dersleri almıştım. Dilbilime başladığım zaman o dersleri almış olmamın çok büyük faydasını gördüm. Yani önce Sosyoloji dersi alıp, sonra Sosyo-dilbilim dersi almak bambaşka bir şey. Aynı şey Psiko-dilbilim için de geçerli.

ODTÜ Eğitim Fakültesi'nde 50 yıldır görev yapıyorsunuz. Bu nasıl bir duygu? Deneyimleriniz ve gözlemlerinizden kısaca bahseder misiniz?

Bu kadar yıldır bu fakültede, bu bölümde görev yaptığım için kendimi çok şanslı hissediyorum. Bunu samimi olarak söylüyorum. Bu işi 50 yıldır yapıyorum ve hala öğrendiğim, öğrenebileceğim şeyler var. Tabi, bu kadar deneyim olunca daha rahat bir şekilde yapıyorsun, ama kolay değil. Ne kadar hazırlıklı olursan ol, mutlaka beklemediğin şeyler oluyor, mutlaka bir öğrenci beklemediğin bir soru soruyor, öğrencinin kolay anlayacağını bildiğin bir şey zor oluyor, ya da tam tersi oluyor. Bu güne kadar sayısız öğrenci gördüm ve şunu anladım. Bilimsel olarak ispat edemesek bile yabancı dil öğrenme kabiliyeti diye bir şey var. Bazı öğrenciler ne kadar çok çalışsalar da yine de ilerleme yapamıyorlar. Bazıları da çalışmasa da öğreniyor. Bunun sırrı yok bence. Bence bu dil öğrenme süreci zannedildiğinden daha karmaşık.

Bir bölümde 50 yıl gibi uzun bir süre çalışmak çok güzel bir şey. Bu bölümde çalışmamın bir başka güzel yanı da eski öğrencilerimin akademik hayatında ilerlemelerini görmek. Bölümdeki hocaların neredeyse yarısı öğrencimdi. Hayatlarının yarısında ben varım. Bu beni çok mutlu eden bir şey. Doçent olduklarında çok seviniyorum. Profesör olduklarını görünce daha da sevineceğim.

Ocak 2015

Bu söyleşiyi, 48 yıl ODTÜ’de çalıştıktan sonra 2012 yılında ODTÜ Eğitim Fakültesi Yabancı Diller Eğitimi Bölümü’nden emekli olan değerli hocamız Prof. Dr. Meral Çileli’yle gerçekleştirdik.

* Akademik Özgeçmiş

ODTÜ’de çalışmaya TED Ankara Koleji’nden mezun olduğum 1964 yılında başladım. Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi, İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü’nde öğrenciyken ODTÜ Personel Müdürlüğü’nde çalışıyordum. Üniversiteden mezun olunca, 1969 yılında ODTÜ İngilizce Hazırlık Okulu’nda hocalığa başladım. Hazırlık Okulu’nda çalışırken A. Ü. Eğitim Fakültesi, Eğitim Psikolojisi Bölümü’nde Y. Lisans ve Doktora çalışmalarına devam ettim. 1975 tarihinde Y. Lisans çalışmasını tamamladım. Şubat 1979 tarihinde, ODTÜ Fen ve Edebiyat Fakültesi, Beşeri İlimler Bölümü’ne geçtim ve aynı yılın Eylül ayında British Council araştırma bursu ile bir yıl University of London, Institute of Education’da çalışmalarımı sürdürdüm ve “An Assessment of Moral Judgment with Cognitive Developmental Approach” başlıklı çalışma ile Associateship derecesi aldım. 1981 yılında da A. Ü. Eğitim Fakültesi’nden, Eğitim Psikolojisi alanında doktora derecesini aldım. Doktoramı tamamladıktan sonra, Beşeri İlimler Bölümü’nde, o zaman geçerli olan Y. Prof’luğa yükseltildim ve İngilizce derslerinin yanı sıra üniversitenin bütün öğrencilerine açık olan “Moral Aspects in Children’s Literature I-II,” “Psychological Trends in Literature I-II” gibi seçmeli dersler vermeye başladım.

1982 yılında kurulan ODTÜ Eğitim Fakültesi, 1983 yılında ilk öğrencilerini almaya başladığında akademik hayatımı Eğitim Fakültesi, Yabancı Diller Eğitimi Bölümü’nde 1983-1990 yılları arası Yardımcı Doçent, 1990-2004 yılları arasında Doçent, 2004-2012 yılları arasında Profesör

unvanı ile sürdürdüm. Bu zaman süresinde, 1990-1992 yılları arasında Yabancı Diller Eğitimi Bölümü Başkan Yardımcılığı ve 2001-2004 yılları arasında Eğitim Fakültesi Dekan Yardımcılığı görevlerini üstlendim. 2006-2010 yılları arasında da, ODTÜ Kuzey Kıbrıs yerleşkesinde TEFL (İngilizce Öğretmenliği) Bölümü'nü kurmak ve çekirdek akademik kadroyu oluşturmak için dört yıl Kıbrıs'ta görev yaptım. Bölüme gelen ilk öğrencilerimizin mezuniyetlerini gördükten sonra Ankara'ya bölümüme döndüm ve 2012 yılında emekli oldum. Sonuç olarak, 48 yıl ODTÜ'de çalıştım. Şimdi ise yarı zamanlı olarak lisansüstü dersler vermeye devam ediyorum.

*** ODTÜ'ye 48 yıl emek vermiş bir akademisyen olarak, ODTÜ Eğitim Fakültesi'ne ilişkin düşüncelerinizi bizimle paylaşır mısınız?**

ODTÜ Eğitim Fakültesi'nin uluslararası standartta bir fakülte olduğunu biliyorum ancak Türkiye'de yaşanan politik çalkantıların ve YÖK sisteminin getirdiği kısıtlama ve baskılardan olumsuz yönde etkilendiğini de görüyorum. Altyapı ve öğretim üyesi kapasitesi dikkate alınmadan sürekli kontenjanlarımız arttırılmış ve bu konuda fakülte ve üniversitenin uyarıları dikkate alınmamıştır. Bu süreç aslında eğitim kalitesi açısından da çok tehlikeli bir süreçtir ve üniversite kavramı ile çelişir. Eğitimi kalabalık sınıflarda bilgi aktarımı haline getirir. Hâlbuki üniversitenin işlevi sadece bilgi ve kural aktarımı değil, bilginin irdelenmesidir. Bu yoğunluk öğretim üyelerinin akademik açıdan kendilerini geliştirecek çalışmalar yapmaları önünde de engel oluşturmaktadır. Kalabalık sınıflarda 3-4 ders vermek ve YÖK'ün dayattığı, kuralların öğrenilmesine ağırlık veren tek tip ders programlarını uygulamak zorunda kalan öğretim üyelerinin araştırma ve yayın yapmak için olağanüstü çaba harcamak zorunda kaldıklarını biliyorum.

*** "ODTÜ'de Hoca olmak" size neler hissettiriyor?**

ODTÜ'de hoca olmanın bir ayrıcalık ve şans olduğunu düşünüyorum. Türkiye gibi bir ülkede, insanın sevdiği bir işi ODTÜ gibi bir üniversitede yapabilmesinin, her şeye rağmen büyük bir mutluluk olduğunu söyleyebilirim.

*** Genç akademisyenlere önerileriniz ve tavsiyeleriniz neler?**

Genç akademisyenlere pek öneride bulunabileceğimi sanmıyorum. Akademisyenlik de hayat gibi yaşanarak öğreniliyor. Belki kendilerine daha çok güvenmelerini tavsiye edebilirim.

*** ODTÜ'deki akademik hayatınız boyunca unutamadığınız bir anınız var mı?**

ODTÜ'de unutamadığım çok anım var aslında. Belki uzun anekdotlar anlatmak yerine genelde beni en mutlu eden anıların, öğrencilerimin olağanüstü yorum ve sorularla beni şaşırttıkları durumlar olduğunu söyleyebilirim.

*** Eski öğrencileriniz, derslerinizden bahsederken edebiyatı sevmelerinde büyük bir etkiniz olduğunu söylüyorlar. İngilizce öğretmenlerinin yetiştirilmesinde edebiyatın nasıl bir önem taşıdığını düşünüyorsunuz?**

Öğrencilerim arasında edebiyatı sevmelerine aracılık ettiklerim varsa tabii çok mutlu olurum. Herhalde bunun nedeni, benim edebiyat derslerini sevmemdir diye düşünüyorum. Edebiyat derslerinde ele aldığımız eserin öğrencilerimle ortak olarak paylaştığımız bir malzeme haline gelmesini sağlamaya çalışırım. Onlara söylediğim ilk şey elimizdeki eserle ilgili istedikleri her

yorumu yapabilecekleridir. Bu süreçte tek koşul, söylediklerini metinden buldukları kanıtlarla desteklemeleridir. Bu süreçte çok coşkulu dersler yaptığımızı hatırlıyorum, özellikle birbirleri ile iyi arkadaşlıklar kuran öğrencilerin, birbirlerinden çekinmedikleri, hata yapmayı dünyanın sonu olarak görmedikleri gruplarda dersler çok daha başarılı olmuştur.

Edebiyatın, onlara daha aktif olabilecekleri, kendi deneyimleri doğrultusunda katkıda bulunabilecekleri bir alan oluşturmalarını, dersin sadece bilgi aktarımı olmaktan çıkmasını sağlamaya çalışırım. Bu süreçte, ‘o bağlantıyı hiç fark etmemiştim’ veya ‘bu sorunun yanıtını gerçekten bilmiyorum, sence neden?’ dediğim ve çok mutlu olduğum dersler olmuştur. Üniversite düzeyinde edebiyatı dil eğitiminden ayrı düşünmek mümkün değildir. Edebiyatsız dil eğitimi günlük dilin öğretilmesi ile sınırlı kalır. Hâlbuki biz sadece İngilizce konuşan değil, İngilizceyi öğretebilen öğretmenler yetiştirmeyi amaçlıyoruz. Edebiyat dersleri öğrencilerimize dil derslerinde öğretilen, okuma, anlama, konuşma ve yazma becerilerinin tümünü pekiştirebilecekleri bir ortam sağlamaktadır. Edebiyat dersleri, öğrencilerin dilin inceliklerini ve farklı bağlamlarda gösterdiği değişiklikleri algılamalarını sağlar. Üstelik edebiyat bir insanlık hazinesidir, bize çok zengin bir insan laboratuvarı sunar. Gençler edebiyatla insanlık durumlarını, çelişkilerini, açmazlarını görme olanağını bulur, varoluş sıkıntılarını sadece kendilerinin yaşamadığını fark ederler. Edebiyat gençlerin yalnızlık duygusu ve ben merkezli düşünce kalıplarını aşmalarını sağlar.

Edebiyat genelde aykırıdır; her şeyi, en temel bildiğimiz kavramları bile sorgulamamızı sağlar. *Oedipus Rex*’te tanrıların adaletini, *Metamorphosis*’te aile kurumunu sorgularken öğrencilerimin heyecanını hep hatırlarım. “Introduction to Literature” dersine ilk girdiğim bir sınıfta öğrencilerime, “Hangi romanları okudunuz, en beğendiğiniz hangisi oldu?” diyerek başlamıştım. Çoğu hangi romanı neden sevdiğini anlattı. Bir öğrencim ise, “Ben zamanımı roman okuyarak harcamam, ders çalışırım” diye yanıt vermişti. Maalesef edebiyata karşı önyargılı bir toplumdan geldiğimiz söylenebilir. “Çok okuma aptal olursun” deyişi olan, çocuklarını, “roman okuma, dersini çalış” diye uyan, Rodin’in Düşünen Adam heykelini Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları bahçesine koyan, birbirlerini eleştirirken “edebiyat yapma” diye hakaret eden politikacıları olan bir toplumdan geliyoruz. Ülke yönetiminde söz sahibi olanların bile edebiyat ve kültüre önem vermediklerini görmek mümkün. Genç bir Kültür Bakanımız Urfa’ya açılış yapmak için gitmişti. Konuşmasını, Urfa’nın farklı kültür ve dinlerden, insanların bir arada yaşadıkları bir şehir olduğunu söyledikten sonra, “Urfa ile iftihar ediyoruz, Urfa Pandora’nın kutusu gibi bir şehirdir” diyerek bitirmişti. Her türlü eğitim sorunumuzu kuralların öğretilmesi ile aşacağımıza inanmayı sürdürdüğümüz, sanat, edebiyat ve kültürü bütün eğitim aşamalarında dışlamaya devam ettiğimiz sürece, dünyayı kavrayabilen bireyler yetiştiremeyeceğimizi ve bu tür örnekler görmeye devam edeceğimizi düşünüyorum. Teşekkür ederim.

Sayın Hocam, bize vakit ayırdığınız için çok teşekkür ederiz.

Prof. Dr. Nursel İçöz ile Mülakat

Mülakatı Yapan: Arş. Gör. Merve Aydoğdu

19.02.2015, Ankara

Bize akademik özgeçmişinizden bahseder misiniz?

Ankara Üniversitesi, Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi İngiliz Dili ve Edebiyatı mezunuyum. 1960 yılında mezun oldum. Aynı yılın sonbaharında Devlet Planlama Teşkilatı Sosyal Planlama Dairesi'nin Eğitim Planlaması biriminde araştırma görevlisi olarak çalışmaya başladım. Eğitim planlamasının amacı, iktisadi planlama dairesinin beş yıllık planının gerçekleştirilmesi için gereken insan gücünü tespit etmektir. Bu insan gücünü yetiştirebilmek için, üniversite ve teknik yüksekokullarda hangi dallardan hangi sayıda mezun verilmesi gerektiği tespit edildikten sonra bu kurumlara öğrenci yetiştiren lise ve meslek okullarına ne kadar öğrenci alınması gerektiği hesaplanıyordu. Çok önemli bir çalışmaydı ama ne ölçüde uygulandığını bilmiyorum. Bu çalışmalarım sırasında 1962 yılında OECD bursuyla Hollanda'nın Lahey şehrindeki planlama dairesinde sekiz ay araştırma yapma fırsatım oldu ve bu arada başka ülkelerde yapılan çalışmalar hakkında bilgi edindim. 1963 sonbaharında eşimin Amerika'da lisansüstü çalışmaları için burs kazanması nedeniyle planlama teşkilatından ayrıldım. Berkeley ve Chicago'da geçirdiğim dört yıl boyunca üniversite harçlarını karşılayamadığım için bir lisansüstü programa kayıt yaptıramadım ancak bazı lisansüstü derslere dinleyici olarak katılma fırsatı buldum. Türkiye'ye döndükten sonra bir yıl (1967-1968) ODTÜ Kütüphanesi'nin kataloglama bölümünde çalıştım. Ondan sonraki on yıl, ODTÜ Temel İngilizce Bölümü'nde öğretim görevlisiydim ve 1976 yılında Dil, Tarih-Coğrafya Fakültesi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünde yüksek lisans programına başladım. 1978'de yüksek lisans diplomamı aldım; tezimi Shakespeare'nin II. Richard oyunu üzerine yaptım. Aynı alanda ve bölümde doktora çalışmalarına başladım. ODTÜ'de Temel İngilizce Bölümü'nden, Fen ve Edebiyat Fakültesi Beşeri İlimler Bölümü'ne geçtim ve öğretim görevlisi olarak seçmeli dersler vermeye başladım. 1983 yılında fakültemiz ve Yabancı Diller Eğitimi Bölümümüz kurulana kadar o bölümde çalıştım. Aynı yıl, 1983'te, doktora çalışmalarımı tamamladım ve Joseph Conrad'ın yapıtlarında insan konulu tezimi yazıp mezun oldum. Doktora çalışmalarım sırasında 1982 yılında Oxford Üniversitesi'nde uluslararası lisansüstü yaz okulu programına katılarak sertifika aldım ve bu sürede doktora tezime çok yararlı olacak araştırma yapma fırsatı buldum. Yabancı Diller Eğitimi Bölümü'ndeki çalışmalarım emekli olana kadar sürdü. 1985 yılında Fakülte Kurulu'nda ve değişik dönemlerde Fakülte Yönetim Kurulu'nda yardımcı doçent, doçent ve profesör temsilcisi olarak görev yaptım. 1992-1994 yıllarında Üniversite Senatosu'nda doçent temsilcisi olarak çalıştım. 1989-1992 yıllarında bölüm başkanı, 1992-1995 yıllarında ise bölüm başkan yardımcılığı yaptım. Bölümümüz ilk kurulduğu yıllarda eleman sayısı sınırlı olduğu ve özellikle ELT (İngilizce Öğretmenliği) elemanı az olduğu için o dönem verilmekte olan staj dersi dahil hemen her dersi verdim. Daha sonraki yıllarda edebiyat derslerine yoğunlaştım. Bu arada

lisansüstü programlar başladı ve edebiyat derslerinin sayısı arttı. Lisans düzeyinde dokuz, lisanüstü düzeyinde altı farklı ders verdim. On altı yüksek lisans ve beş doktora tezi yönettim. Yurtiçinde yirmi, yurtdışında on altı konferansa bildiri ile katıldım. Otuz altı makalem yurtiçinde, on bir makalem yurtdışında yayımlandı. E. M. Forster'ın *Where Angels Fear to Tread* adlı romanını Türkçe'ye çevirdim ve roman 1992'de yayımlandı. Profesörlük unvanı için *Golding'ın Yapıtlarında İnsan ve Doğası* adlı kitabımı yazdım. 2005 yılında altmış yedi yaşında emekli oldum, o tarihten sonra da part-time öğretim görevlisi olarak ders vermeye devam ediyorum.

ODTÜ'de akademisyen olmak nasıl bir deneyim?

Kırk yılımı ODTÜ'de geçirdim. ODTÜ'de akademisyen olmak gerçekten güzel bir duygu. Diğer üniversitelerde çalışan arkadaşlarla yaptığım konuşmalardan anladığım kadarıyla en az baskı gören, en özgürce istediğini yapabildiğin üniversitelerden biri ODTÜ. Temel İngilizce'de de, Beşeri İlimler'de de, bizim bölümümüzde de bu durum böyle. Tabi son yıllarda -daha doğrusu YÖK kurulduğundan beri-YÖK'ün baskısıyla kaç kere programımız değişti. YÖK'ün baskısı yüzünden eleman alamıyoruz; YÖK'ün baskısıyla kadro veremiyoruz. Bu nedenle, çok yetenekli genç elemanlarımız yükselemiyor çünkü dört ders vermesi lazım ve araştırma yapacak vakti yok. Veyahut da tüm beklentileri karşıladığı halde yine de kadro verilmiyor. Bu sorunlar mevcut fakat bunlar da yalnızca ODTÜ'ye özgü değil, sanırım bütün üniversitelerde var. Sonuç olarak ben bu bölümde çalışmış olmaktan çok mutluyum. Öğrencinin en iyisi geliyor her zaman (son yıllarda biraz değişmiş olsa da). Hele ilk kurulduğu zaman çok az öğrenci geliyordu, ders yapmak mutluluk oluyor o bakımdan.

Eğitim Fakültesi'nde İngiliz Edebiyatı hocası olmanın artıları, eksileri nelerdir? Bunları hissettiniz mi?

Eksilerini çok hissettim. Edebiyat derslerinin önemi hiçbir şekilde kabul edilmiyor ve bu dersler fazlalık gibi görülüyor. Bölüm ilk kurulduğunda on iki edebiyat dersi vardı şimdi beşe indi. Sonra bir ara sekize inmişti, o idealdi bence. En azından her sömestr öğrenci bir edebiyat dersi alıyordu. Edebiyat dersleri öğrenciye dünya görüşü sağlar; öğrencinin ufkunun genişlemesini sağlar. Dil ve edebiyat arasında korkunç yakın bir bağ vardır. Gramer ve dilbilim dersinde kurallar öğretiliyor ama kural dışı kullanımları o dili ikinci dil olarak öğrenen öğrencinin öğrenmesinin tek yolu edebi eserleri okumaktır. Edebi eserleri yazar anadili İngilizce olanlar için yazıyor, ve o bakımdan, mecazı, kelimenin değişik anlamlarını -yani sözlükte bulunamayacak anlamlarını- kullanıyor. Bunu öğrenci ancak bu şekilde İngiliz, Amerikan veya anadili İngilizce olan biri tarafından yazılmış bir edebi eseri okuyarak öğrenebilir çünkü dil sürekli değişen bir olgudur. Bu bakıma, sözlükte bulduğumuz anlamlar çoğu zaman işe yaramaz. Ayrıca, edebiyat eserleri o dilin yaşantısı ve ülkenin kültürü hakkında bize bilgi verir ki bu da çok önemlidir. Yani İngilizce biliyorsun ama İngiltere'de ne tip bir ideoloji hakim, ne tip politikalar var, toplumsal ilişkiler nasıl... bunları ancak bir edebiyat eserinden öğrenebilir öğrenci. Dil elbette çok önemli; dili bilmiyorsa edebiyatını da anlamayacak demektir. Yani ikisinin birlikte öğretilmesi şart. Çocuğun dilinin zenginleşmesi için edebi eser okuması lazım. Bir dildeki bütün kullanımları ve değişimleri açıklayan bir

dilbilgisi mevcut değildir. Bu nedenle, dilin dilbilgisi üstü boyutlarını kavramak ancak o dilde yazılmış edebi ürünlere eğilmekle mümkün olacaktır. Sapma olarak nitelenen kural dışı (dilbilim dışı) kullanımları en iyi bilinen edebiyat metnlerinin çoğunda bulabiliriz ve bunları dilin en etkin kullanımları örnekler. Keza, deyimleri öğrenmek için de dilbilgisi yeterli değildir. O deyimlerin bağlam içinde görülmesi gerekir. Edebiyat metinleri anadilleri İngilizce olan kişiler tarafından yazıldığı için öğrenci edebiyat eserini okurken deyimleri zorlanmış kalıplar içinde değil doğal kullanımıyla görüp kavrayabilir. Bu durum sözcüklerin mecazi anlamları için de geçerlidir. Ayrıca, edebi metinlerde dilbilgisi ve dilbilime ilişkin kuralların uygulanışını gösteren örnekler bulunur ve bu örnekler kuralların öğrencinin zihninde yerleşmesini sağlar. Edebi metinlerde de dilin en iyi biçimde kullanımına örnek oluşturdıkları için öğrencinin kendi kuracağı cümlede daha çeşitli yapılar ve sözcükler kullanmasını sağlar. Bu nedenle, bir dili iyi kullananlar o dilde çok eser okuyan kişilerdir. Öğrenci ne kadar çok okursa o dili o kadar iyi öğrenir. Edebi eser o dilin kültürü hakkında içgörü edinmeyi sağlar. Edebi yapıtın anlaşılabilmesi için okurun edebi metnin yazıldığı ülkenin tarihi, adetleri, yaşam biçimiyle ilgili bilgilere sahip olması gerekir. Böylece, öğrencinin dünya görüşü zenginleşir, ufku genişler.

Paylaşmak istediğiniz bir anınız, sizde iz bırakan bir olay var mı?

Temel İngilizce Bölümü'nde çalışırken oldukça sakın ve başarılı bir çocuk vardı. Bölümünü sordum, "Elektrik-Elektronik Mühendisliği" dedi; "nerelisin?" dedim, "Antepli" dedi. "Kaç kursa gittin?" dedim, "hiç kursa gitmedim hocam" dedi. Annesi ev kadını, babası bakkal. Bu çocuk şuanda Bilkent'te Elektrik-Elektronik Mühendisliği bölüm başkanymış. Kendi kendini yetiştirmenin örneğidir, hiç unutmam o çocuğu.

Yabancı Diller Eğitimi Bölümü'nde iki kötü ölüm yaşadık. Biri Evin (Noyan) Hanım, diğeri Seyfi (Karabaş) Bey. Evin Hanım bizimle az bir süre çalışmıştı, birlikte aynı dersleri verirdik. Sağlığına çok dikkat eden bir arkadaştı fakat mide kanseri oldu, onu kaybettik. Arkadan Seyfi Bey'i kaybettik. Seyfi Bey'in son hali gözümün önünden gitmez, hastanede ziyaret etmiştik. İki kötü olay budur bölümde. Güzel olaylar da var tabi ki eski öğrencilerimizin doktoralarını yapıp doçentliğe hazırlanmaları gibi. Örneğin, Nil (Korkut-Nayk) birinci sınıftan itibaren hepimizin dikkatini çekmişti. Elif (Öztabak-Avcı) ve Hülya (Yıldız-Bağçe) aynı şekilde. Üçünün de yakında doçent olmalarını umuyoruz.

Genç akademisyenlere tavsiyeleriniz nelerdir?

Morallerini bozmasınlar. Daha önce de söylediğim nedenlerden dolayı kadro alma zorluğu, yurtdışına gitme zorluğu, bölümde çok ders verme zorluğu ile morallerini bozmasınlar. Şuandaki arkadaşların özellikle çok parlak bir geçmişleri var; en yakın zamanda istedikleri kadrolara ulaşacaklarını umuyorum. Bundan sonra gelecek arkadaşlar için de bu söylediklerim geçerli. Ve de, bu bölümde edebiyatçı olmanın zorluklarına katlanmayı öğrenmeliler çünkü "burası ELT bölümü" diyerek hep istenmeyen kişi gibi hissettiriyorlar insana kendini.